

Rodina Petra Běla

Roman ze života českých farmářů v Knebuzo.

Paní Bělová, zaslechuvší Fanyneho jméno, vyšla, rozpačité se usmívajíc z kuchyně tak jak byla, a mokrou zástěrku, a jdouce do krámu sama, řekla: "Přijďte potom za mnou."

Vetroušili jsme se do krámu všichni — já, Petr Běl a naposled Anežka, která otce schválně vzbudila, aby se šel na tu svandou podívat.

Venku před krámem stál farmářský vůz, podobný našim ledařským vozům, o jednom sedadle a s párem dobře živených silných koní, jejichž femení lesklo se čerstvým lakem. Podle koní poznáš dobrého farmáře, a takovým farmářem patrně byl i Červený.

Paní Bělová vykládala na pulť štůčky českého kanafasu — šel velice na odbyt a ve městě američtí obchodníci ho neměli. Jinou takovou obchodní specialitou byly sušené houby a povída.

Červený byl ramenatý, jako hora vysoký člověk s černým a hustým plnovousem, do něhož bořil prsty hned jedné a brzy zase druhé ruky. Kloukl hlavu třepeho do předu a černé jeho oči dávaly se zpod hustého podobří jako dva ubly z tmavé jeskyně.

"Z města? z města, Fanyňko?" tázala se Anežka.

— Ba že z města, — odpovídala Fanyňka. — Tatínek vzal do trhu prasátka, a tu mě taky vzal s sebou.

Všichni jsme se dali do směchu — i Fanyňčin otec.

"Co to, holka, žvaníš? Ino, odpuste jí — ona jakživa nikde pozadu nebyla. Po smrti mé nebožky ženy musila od mladých let pracovat na farmě. Každý nemůže mít učené děti!" pravil Červený kousavě, ale stále se při tom směje. "Fanyňka neeká na žádného doktora a také se neprovádá mezi eizí pronárod!"

To byla dobře mříená rána na dvě mouchy. Červená-li se Fanyňka nad tím, co řekla, Anežka se teprve zapálila. O Karlovi byl jsem však jist, že by byl tu narážku na svůj poměr k Bessie snesl klidně.

"Ale vždyť Fanyňka nie neřekla," pravila ehléholivě paní Bělová. "Člověku tak někdy překoží jazyk, že se i sám sobě musí zasmát, a kdo se nikdy nad sebou samým nerozesmál, nsmál se nikdy pořádně. Tak osm loket chceš, Fanyňko? Tu máš půl lokte ti přidám. A počkej u nás do večera, Anežka zabraje a ty zapříváš a tenhle mladý pán (ukázala na mne) tě vyprovodí domů."

Fanyňka, která za té řeči kousavě se do kotníků na ukazováčků a vrtěla se a přeshlapovala z nohy na nohu, albila, že zůstane. Byla to silná dívka zdravě, osmahlé pleti a černých očí jako její otec a o půl hlavy vyšší než Anežka. Její ruka byla těžká a tvrdá od práce; také její nohy byly s Popelčinyým střívkem na štru. Každý záhyb jejího oděvu mluvil o čistotě a spořádanosti.

"A kdo pak ty jsi?" tázal se mně po té Červený, napevňuje si dýmku jakýmsi černým tabákem a odmítaje nabízený jemn Petrem Bělem doutník. Když Červený začal ze své dýmky bafat oblaky kouře, skoro mne mrzelo, že Petr souseda více do toho doutníka neutil. Byl to "homestead" — tabák, jaký si farmáři pěstují sami a kterého měli jako sena. Zdálo se mně, že by jim byl mohl všechny čerty z pekla vykouřit, jak šípá do očí a dusil hrdlo.

Pověděl jsem mu podle své jméno a kde jsem naposledy byl. "Mhm!" řekl zdlohavě, "až se k Rampouchovi vrátíš, řekni mu za mne, aby místo těch písmenek raději sázel brambory. Taky jsem kdysi ten jeho papír bral, ale byly v něm po dvě léta pořád stejné trní cený, jaké už dávno neplatily. Ale na to jsem se ani tolik neohlížel jako na to, že to bylo samá nadávka. To jsem mohl zůstat na vojně! Bodejť bych si za tu sprosto tu ještě platil!"

Ten farmář Červený se mně líbil a ještě více, když mně před odchodem nakazoval, abych ho navštívil, a podíval se, jak vypadá jeho hospodářství.

Těsně dno k večeru přijel ve své bryčce také dr. Van Linden, jindy vledního dne nejezdilval. Měl dnes nějak na spěch. Mně si hrubě ani

nevšiml. Nestál jsem o to — byl mně protivný. Ne proto, že bych byl naň žárlil, ale proto, že se vůbec vetřel do Bělovy rodiny. Ostatní kromě Anežky eřili to instinktivně, že je mezi eizím žylem.

Karel po večerí odebral se hned na lůžko, paní Bělová opět jaksi zvažněla a stala se plašší, kdožto Petr Běl zival anebo škádlil Fanyňku pro její přefeknutí s prasátko. Aby ho odzbrojila, odešla mu, že mezi nimi vyrostla, že je má ráda, že dvě z nich pro domácí ostatek odděluje rok co rok od spatření a sama se o ně stará, aby měly dobré maso a potom při zabíjení ze pro ně pláče. Ne, Fanyňka byla naivní, ale hloupá rozhodně nebyla. Každé její slovo bylo výrazem její prosté mysli a dobrého srdce.

Anežka toho večera byla stále u dra Van Lindena, smála se — často bez příčiny — dívala se mu vrouceně do očí, odváděla ho do koutka, aby s ním šeptala o věcech, které mohl slyšet celý svět. Čím více jsem se stavěl jako bych neviděl, tím bujněji byl její rozum.

"Ukaž ruce!" poroučel pánovitě dr. Van Linden.

Anežka natáhla k němu obě ruce-dlaněma vzhůru. Dr. Van Linden je drze ohmatával; byly hebké a měkké jako samet a bez lesku. Ale jsemu proto přece se zdálo, že nahmatal lehoučký mozol a že byly červené jako od prádla nebo drhnutí podlahy sprostým mýdlem. Ve mně huulo se eosa jako odpor — odpor k její poslušnosti.

"Ukažte svoje ruce, vy Fanyňko!" napodobil jsem pánovitě ton dra Van Lindena.

— Co byste na nich viděl? Leda mozoly. Nenosím rukavicek v zimě ani v létě. Jsem ráda, že ty mozoly mám — jsou při práci jako podušky, pod kterými to netlačí.

Anežka rázem klesly ruce jako bez vlády. Sklopila hlavu, usedla k pianu a vybědla Fanyňku, aby doprovázela svým hlasem její hru a obraeela noty.

"Vždyť víte, že neumím číst ani noty ani slova," bránila se bez ostychu Fanyňka "jen spusíte, a já vpadnu do noty. Nejraději zpívám: "Méla jsem holoubka."

Anežka sebevědomě se usmála a sáhla do kláves. Fanyňka zpívala svým sladkým altem svou zamilovanou píseň s takovým eitem, až Petru Bělovi vřily oči. Obrátil se k otevřenému oknu a díval se na dvůr. Fanyňce dmula se nadra a smědla její lice plála živým ruměncem. Dr. Van Linden hltal její postavu žádostivěma očima. Vzpomněl jsem na jeho obět, Innonoši, a můj odpor k němu stupňoval se v nepřekonatelné zášti a nenávist.

A podivno, začal jsem nelitovat jeho druhé oběti — Anežky. Proč? Ona sama dnes večer zavdala k tomu příčinu.

Když dr. Van Linden byl nejnáručivěji zadíván do Fanyňky, Anežčin zrak zabloudil k němu od kláves. Nechala hry, otočila se na stoličku a vymluvila se na náhlou bolest hlavy. Dr. Van Linden sahal jí na čelo — nedovolila mu. Odmitavý pohyb její ruky, sklopný zrak a pevně sevřené rty výmluvně vyjadřovaly vnitřní její nevolnost. Doktor nepřišel do rozpaků — hloubka jeho drzosti byla tak bezedná, že kámen Anežčiny nevole nezpůsobil v ní nejmenší osvěny. Myslí si, že je to pouze chvilkový a bezvýznamný vrtoch, a učinil ještě jeden pokus. Anežka, jako by byla eitila, že já jediný ze všech přítomných sleduji tento výjev s napjatou pozorností, pozvedla svých očí ke mně. Usmál jsem se spokojeně. Stačilo to, aby se vzpamatovala. Sáhla si na hlavu nejdříve sama, potom uchopivši se potrubí vtažené ruky doktorovy, přidržela si ji ke krávní, stále se při tom dívaje na mne. Schválně jsem se zasmušil, abych jí způsobil radost. Bylo mně zatím vhod, že si myslila, že ji nevidím do karet — hra byla příliš závažná, než abych jí byl kasil.

Fanyňka vzpomněla si, že jest už čas jít domů. Farma Červených sousedila s Bělovou, ale jejich ohydlí stálo až při samém druhém kraji jejich polí, tak že tam bylo malé půl hodinky cesty. Vyprovodil jsem Fanyňku.

— Cestou vyměnili jsme jen málo

slov. Fanyňka cupala vedle mne se sklopenou hlavou, o každém předmětu podle cesty dělala nějakou poznámku — více pro sebe nežli pro mne. Můj farmářský oděv jí pletl — nevěděla, má-li mně vykat anebo tykat.

"Poslyšte, Fanyňko," spustil jsem, "vy neumíte číst!" — Neumím. —

"Chtěla byste, abych vás učil?" — Kdybyste chtěla — nesměle řekla Fanyňka, zvednuvši a obrátivši ke mně svou hlavu poprvé.

Smluvili jsme to ihned na místě. Méla kdy dvě hodiny každé odpoledne. U Bělů měli na skladě české slabikáře, tištěné v Americe. Za čítanku poslouží nám noviny — toť se roztmí, že Rampouchovy ne.

Když jsme už skoro docházeli, začala Fanyňka rozpravovat.

"Chtěla bych být tak učená jako Bessie Jenningsova — znáte ji?"

— Znáám, — řekl jsem, uhodnuv ihned, odkud věje vtr.

"Líbí se vám?"

— Nesmím! Ale jen k vůli Karlovi — jinak není mně nic po ní.

"To jsem ráda, že se se vám líbí," vyhrkla ze sebe Fanyňka, ně její zájknutí svědčilo, že chtěla říci něco jiného. Paní Bělová chtěla, aby si Karel vzal mne, ale on už dávno chodil za Bessie. Náš tatínek si to také přál a myslil si, že se to dá zlomit přes koleno. Co jsem se pro to naplakala!"

— Ze Karel chodil za jinou? — "Proto ne, ale proto, že tatínek mně všude dělal haubu, když říkal, že si mne Karel vezme, když přece za mnou ani jednou nepřišel!"

Do péku se pastí jsem to vlezl! Teď Fanyňčin otec bude totéž mluvit o mně, a to vstáím právem než o Karlovi. Člověk spáchá hloupost, a sotva se začnou dostavovat její důsledky, honem někoho hledá, na koho by uvalil část — rozní se, že tu větší — své vlastní viny. V tomto případě byla to Anežka. Proč se posmívala Fanyňce, že je přihlouplá? Proč se tak sebevědomě a vítězně usmála, když Fanyňka se u pianu s takovou upřímností přiznala, že neumí číst? Část mé viny, že jsem se nabídl Fanyňce za učitele z pouhého vzdloru, zdála se mně tak nepatrnou, že jsem ji s lehkým svědomím ihned zakřídloval, namonovaje si, že to snad je zlo onoho druhu, které bývá stupínkem k dobru.

Hned bych se byl za ten nápad poladil! Ano, teď jsem našel onen všemi mudrci hledaný smysl života — štít proti možným posměškům se strany Anežčiny, že chodím za přihlouplou Fanyňkou. Jen bude-li starý Červený mlčet! A však — kdo ví? — i to může být k něčemu dobré. Ostatně u Bělů starého Červeného dobře znají — vědí, že rád mluví do větru.

Z Červených farmy příběh nás přivítal s hlasitým a hlubokým štěkotem ohromný černý pes Sultán. Postavil se tři kroky přede mně, vztekla vrčel a cenil zuby. Potom měl za Fanyňkou někdo zážit chodit. Toť by bylo jako lézt za ní přímo do psí tlamy! I tu, jak při Anežčine paroháči, projevil jsem velikou přítomnost ducha, několik nepřítomnost těla zdála se mně být mnohem výhodnější. Postavil jsem se — ať nikdo nemyslí, že jsem se schovával! — za Fanyňku a řekl jsem hrdinsky: "Ale, Fanyňko, Sultán se nám nesmí přísti do uší. Uděláte nejlépe, když ho uvážete nebo ho napěte ehodit Bělovým na prasátka."

Fanyňka nechápala druhou část mé rady — nevěděla, že Petr Běl všechnu psí zvířinu odšťejuje. Proto odpověděla jen k první části: "Uvázat ho? To nesmíme. Je-li uvázaný, sežere všechno od každého, kdežto na svobodě žere jen ode mne. Budu vám ehodit se Sultánem kus cesty naproti, až si na vás zrykne. Tak lidé uvidí nás spolu se procházet a pomyslí si, že za mnou ehodíte. Buďte to vesalí, že!"

Lékař nepomohl. — "Můj syn," píše p. George Witman z Newburgh, N. Y., "měl vyrážku po celém obličejí a krku. Lékař, jenž ho léčil, pravil, že se to vrátí každých rok a také ano. To jsme se rozhodli zkusit Hoboko. Vyrážka zmizela a více se nevrátila. Neúspěšnost, že Hoboko je nejlepší lékem pro krev."

Prodává se lidem přímo skrze zvláštní jednatele. Adresujte Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112, 118 So. Hoyné ave., Chicago, Ill.

Chas. H. Stiller
vlastní vzorně zařízený
HOSTINEC
na rohu 13. a Howard ul.

Má na skladě vždy nejlepší importované doutníky i domácí vína a likéry.
Storzův ležák vždy na čepu.
Chutný zákusek vždy po ruce.
Zastavte se na jednu.

J. V. KAŠPAR
vlastní
Metzovu síň a restaurant
1245-47 již. 13. ul., Omaha.
TEL. DOUGLAS 7417.

Výborná česká kuchyně a čistě postele, výborný Metzův ležák, dobré české doutníky a první třídy lihoviny domácí i importované. Objednávky z venkova vyřizují se přesně a rychle.

Vzorně zařízený HOSTINEC
...vlastní...

Frank : Semerád
16. a William ul., Omaha, Neb.
Výtečný Metzův ležák, jakož i právě importované pizečské stálo na čepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve volném. Teplý zákusek na požádání.

M. F. TETIVA
vlastní útulně zařízený
HOSTINEC
jiho-vých. roh 24. a N ul.,
SOUTH OMAHA.

Vína, likéry a doutníky té nejlepší jakosti prodává v drobném prodeji za ceny velkoobchodní. Výtečný luč od 10 hod. ráno. Chee-it se dobře pobaviti, neomeňte mne navštívit. 444f

RICHARD BURNELL
sedlák a fomenář
1210 So. 13. a Pierce St., Omaha.

Ná na skladě všeho druhu postroje různé zhotovené. 30 koňských postrojů bílých dných pro dá. 20 820. Vynikající staré postroje za nové a vykonává veškeré opravy. Za přísl. se rač. 444f

DEVĚT Z DESETI
obyčejných chorob dnešní doby mají svůj původ v nečisté krvi, jež životní nástroje oslabuje. Léč, jenž čistí krev vyléčí chorobu.
DRA. PETRA
HOBOKO
nemá sobě rovna k čistění životní tekutiny a budování soustavy těla. Je v stálém užívání po více než sto roků — dosti dlouho, aby vždy zase svou hodnotu dokázalo. Neobsahuje ničeho, než co prospívá. Neptejte se lékárníka po něm, neboť je dodáváno jenom od zvláštních jednatelů. O další podrobnosti pište na
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
112-118 So. Hoyné Ave., CHICAGO, ILL.

HOTEL PRAGUE
ČESKÝ HOSTINEC U MĚSTA PRAHY
na rohu 13. a William ul., Omaha.
Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.
Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.
Krajané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejen peněz, ale znavíte se velikých nesází.
O hojnou přízeň krajanů žádá
Tel. A 1814. 251f **JOSEF MARUŠÁK.**

Jetter's GOLD TOP
THE PERFECT BEER
Pijte - Jetterovo lahvo-
vé pivo
jest výtečné kvality, lahodné chuti, a pije se jako pravý malvaz. Objednejte si bednu.
TELEFON 2. 8.
JETTER BREWING CO.,
SO. OMAHA, NEB.

SEVEROVY RODINNÉ LÉKY PŘINÁŠEJÍ NADĚJÍ, SÍLU A ZDRAVÍ VŠEM TRPÍCÍM A NEMOCNÝM.

SPOLEHLIVÝ LÉK.
Jedním z nejspolehlivějších léků ve všech žaludečních chorobách, v případech obtížného a špatného trávení, zácpy, říhání, osklivosti, nadýmání a nestrávnosti jest
SEVEROVA Žaludeční hořká.
Posiluje oslabenou soustavu, znovu dodává dřívějšího zdraví a jest ideálním silitelem pro ty, kdož po dlouhé nemoci se zotavují. Dodává dobré, zdravé chuti k jídlu a zabraňuje kyselosti žaludku. Cena 50c a \$1.00.
"Při nynějším letním období nebyl bych schopen vůbec žádné práce, poněvadž můj žaludek jest nad míru slabý, tak že bez Vaší žaludeční hořké žádné těžení krmi nenesu a masité vůbec ne; při užívání Vaší hořké však snesu, neb nejen, že ona podporuje trávení, ale i člověka odvíhodně silí."
Jan Kopecký, 13225 Buffalo Ave., Hagswiah, Ill.

Lékařská porada zdarma.

Neuralgie
a bolení hlavy způsobuje prudkou, palčivou bolest poždí některého hlavního nervu. Nervy snadno podlehnu této téměř nesnesitelné bolesti a proto jest velmi důležitě bráti v takových případech
Severovy Prášky
proti bolestem hlavy a neuralgii
dle předpisu. Ony utíká bolest rychle a bez všech slych následků. Jsou zcela bezpečné. Cena 25c.

Silitel
a věrný přítel starých, slabých aneb delikátních osob — cenný prostředek v chronické zácpě, žlučnatosti, stvrdnutí jater a chudokrevnosti —
SEVERŮV ŽIVOTNÍ BALSÁM
jest rozhodně nejlepší lékem, odporučený všemi, kdož ho zkusili. Žlusto ho i vy. Cena 75 centů.

Na prodej ve všech lékárnách. Žádejte výhradně SEVEROVY léky.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA